

DE DUITSCHE VERTEGENWOORDIGING AAN DE
INTERNATIONALE HOUTCONFERENTIE PER
HOUTGAS-AUTO VAN BERLIJN NAAR LONDEN.

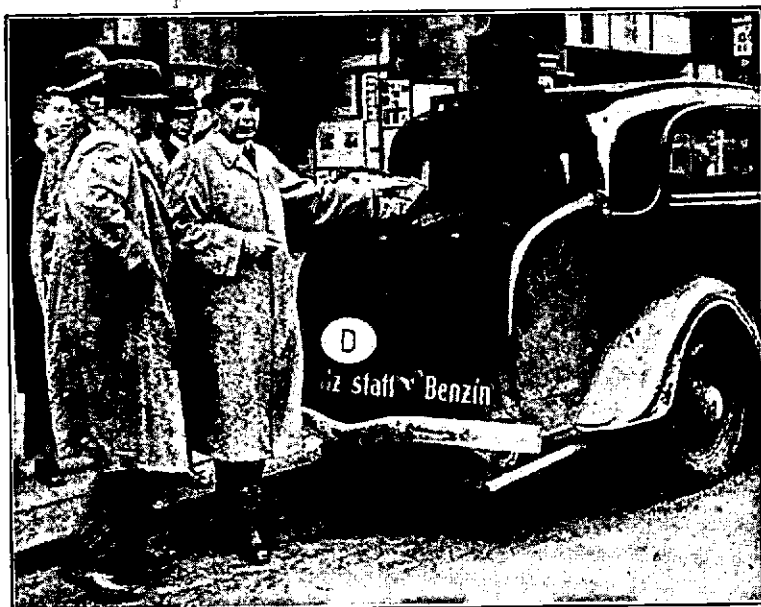

Foto overgenomen uit „Timber Trades Journal”, April 1936.
Dr. J. A. von Monroy met zijn houtgas-auto in Engeland.

Dr. J. A. von Monroy, Voorzitter van de „Ausschuss für Technik in der Forstwirtschaft” uit de Deutsche Forstverein legde met twee andere vertegenwoordigers der Duitse „Arbeitsgemeinschaft Holz” de reis heen en terug naar de Internationale Houtpropaganda Conferentie te Londen begin April jl. in een houtgas-personenauto af. Bij de doorreis over ons land hield de heer von Monroy een korte voordracht over het gebruik van hout als krachtbron voor motoren ten bureele van het Staatsboschbeheer te Utrecht voor een aantal belangstellenden. De bedoeling van de tocht was om de bedrijfszekerheid van houtgas ook bij reizen in het buitenland opnieuw te bewijzen.

De auto was een gewone V 8 Ford, waarop een houtgasgenerator in de kofferruimte was ingebouwd. De door-

snede-snelheid buiten bebouwde knollen was op deze tocht 65—75 km per uur, de grootste snelheid 95 km.

Het houtverbruik bedroeg inplaats van 1 liter benzine 2,2 kg hout. Op de 2500 km bedroeg dit 880 kg, ongeveer overeenkomend met 1,7 stère beukenbrandhout. Er werden verschillende houtsoorten gebruikt, beuk, berk en eik, ook afval van de parketfabricage en afval van wanplaten met groot schorspercentage. De vochtigheid van het hout was omstreeks 20 %, in enkele gevallen belangrijk daarboven.

Het houtgasverbruik is ook op dezen rit volkomen bedrijfszeker gebleken; bijzonder goed was het snelle optrekken in het stadsverkeer. De kinderziekten van de houtvergassing voor auto's worden in Duitschland overwonnen geacht en men is van oordeel dat een algemeen gebruik aldaar niets meer in den weg staat.

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 28 Maart 1936.

HET MAKEN VAN VERSTEEND HOUT.

Het is een bekend feit dat hout, in ontelbare eeuwen blootgesteld aan bepaalde chemisch inwerkende stoffen, doordrongen kan worden met kiezelzuur (of andere stoffen) die het materiaal, waaruit de cellen waren opgebouwd, vervangt en op deze wijze het hout doet „versteenen”. Het indringen van kiezelzuur en vooral het bedekken van de oppervlaktelagen kent men ook bij geysers, die juist ervaarbaar zijn. Bekend is dit bij enkele geysers in Yellowstonepark.

Uit Duitschland komt nu een bericht, dat het gelukt is, zelfs geheel versch hout zoo te behandelen, dat het vooral aan de buitenste lagen versteend is.

Zooals het meestal gaat, zijn de berichten, toevallig of opzettelijk, zoo vaag gehouden, dat het niet gemakkelijk valt een positief oordeel over de waarde van het procédé uit te spreken. Vermoedelijk wordt het hout gedroogd en dan *in vacuo*, en later onder druk, behandeld met een of andere soort waterglas, welke bij de verdere behandeling met bijzondere chemicaliën omgezet wordt tot harde en niet meer oplossende silikaten. De cellen van het hout worden dan gevuld met stukjes „steen”. Het gewicht vermeerdert met ongeveer een vijfde, terwijl het hout veel harder wordt, uitstekend bestand is tegen weersinvloeden en niet meer krimpt. Verder is het mogelijk bepaalde chemicaliën toe te voegen, waardoor insecten het hout niet meer kunnen aantasten, wegens de vergiftige werking. Men verwacht ervan, dat zelfs volkomen versch hout, onmiddellijk na de behandeling, bruikbaar zal worden voor alle mogelijke bouwwerken.

In de berichten is tot dusver niets gezegd over de kosten der behandeling. Aannemend, dat al het vertelde werkelijk juist is, blijft het altijd de vraag, wat het zal kosten, om dat versteende hout te produceeren. Wij vermoeden, dat de kosten zeer hoog zullen zijn, hetgeen de practische uitvoering van het nieuwe procédé, zeker in onze tijden, sterk in den weg zal staan.

De mogelijkheid, dat een dergelijke methode gevonden is, behoeft op zichzelf niet in twijfel te worden getrokken, al hebben we geleerd tegenover dergelijke berichten eenige scepsis te betrachten.